

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5125011587
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5125011587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2 3To/6/2026

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej na verejnom zasadnutí konanom 4. marca 2026 prejednal odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-391 z 21.10.2024 a takto

rozhodol:

2 3To/6/2026

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-391 z 21.10.2024.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom B. D.
B. XXX, E. C.,

sa uznáva za vinného, že

dňa 29.1.2022 v čase okolo 12.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej výmene názorov a požití alkoholických nápojov v pohostinstve F. na ul. X. G. v meste B. D. B. vyzval H. B., aby išli spolu von, pričom keď po vyjdení na terasu tohto pohostinstva H. B. zatváral dvere, ho A. B. udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre v mieste pravej lícnej kosti, následkom čoho H. B. spadol na zem na pravú hornú končatinu, v dôsledku čoho H. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom B. D. B. C. XXXX svojím konaním spôsobil zranenia, a to zlomeninu spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom, odreninu na tvári vpravo pod očnicou o veľkosti približne 3 cm a na nose o veľkosti cca 1 cm a poškodenie fixného mostíka (protetická náhrada) v oblasti medzičlenového zuba 3 vpravo hore, kde uvedené zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní do 42 dní,

t e d a

- inému úmyselne ublížil na zdraví,
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

č í m s p á c h a l

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. účinného od 6.8.2024 (ďalej len Tr. zák.),
- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému určuje skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému H. B., nar. X.XX.XXXX v C., trvale bytom B. D. B. XXXX, E. C., škodu vo výške 2 058,70 eur.

o d ô v o d n e n i e :

23 3To/6/2026

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-391 z 21.10.2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného, že

dňa 29.1.2022 v čase okolo 12.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej výmene názorov a požití alkoholických nápojov v pohostinstve F. na ul. X. G. v meste B. D. B. vyzval H. B., aby išli spolu von, pričom keď po vyjdení na terasu tohto pohostinstva H. B. zatváral dvere, ho A. B. udrel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre v mieste pravej lícnej kosti, následkom čoho H. B. spadol na zem na pravú hornú končatinu, v dôsledku čoho H. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom B. D. B. C. XXXX svojím konaním spôsobil zranenia, a to zlomeninu spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom, odreninu na tvári vpravo pod očnicou o veľkosti približne 3 cm a na nose o veľkosti cca 1 cm a poškodenie fixného mostíka (protetická náhrada) v oblasti medzičlenového zuba 3 vpravo hore, kde uvedené zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní do 42 dní,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Za to bol podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému H. B., nar. X.XX.XXXX, škodu vo výške 2 058,70 eur.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 21.10.2024 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku, prokurátor a splnomocnenec poškodeného uviedli, že sa vzdávajú práva na podanie odvolania.

Dňa 18.12.2024 boli súdu prvého stupňa elektronicky doručené dôvody odvolania obžalovaného, prostredníctvom obhajcu, podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom, v ktorých sú uvedené nasledovné argumenty:

„Obhajoba sa nestotožňuje so spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany Okresného súdu Žilina v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to najmä s hodnotením vierohodnosti výpovede svedka - poškodeného H. B. v kontexte s výpoveďou obžalovaného a ostatnými vykonanými dôkazmi pred súdom, ktoré mali za následok vznik chyby v napadnutých výrokoch rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2023 obžalovaný v rámci svojho výsluchu uviedol, že dňa 29.01.2022 doma vypil pol deci, šiel do krčmy F., kde boli jeho kamaráti I., G., B. B., jej manžel B., ktorý už zomrel. Pán B. so svojim taxikárom, ktorého zamestnáva, mali vypité, začali reči na celú krčmu. Chlapi im povedali, aby si dali pozor, čo robia. Potom sa pán B. upol na obžalovaného, začal mu nadávať do zmrdiv

a podobne, že on na neho robí, na dôchodcov. Obžalovaný si to nechcel nechať. V tom ho poškodený vyzval von. Obžalovaný myslel, že si to povedia, nech ho poškodený neuráža, že to je nedôstojné. Ako vy šli vonku, poškodený mu hneď vpálil baňu. Obžalovaný je slabšej povahy, bál sa, že ho poškodený dobije, tak mu to vrátil. Myslel, že pôjde dnu, ale poškodený mu chcel dať druhú. Obžalovaný sa uhol do boku, poškodený netrafil, na ľade spadol na zem, na brucho a na ruku. Obžalovaný sa ho po páde už nedotkol. Poškodený povedal: „Boha, zlomil som si ruku“. Obžalovaný nevedel, či pravú alebo ľavú. Pribehol kamarát poškodeného J., chytil obžalovaného a odsotil ho. Obžalovaný šiel späť do krčmy ku kamarátom, rozrušený, ani nevedel, že niekto volal žandárov a záchranku. Tí potom dali fúkať im obom. Potom obžalovaný šiel domov. Mal červené líce, prasknutú peru, nikde s tým nebol. S poškodeným predtým konflikt nemal, poznajú sa len z videnia a párkrát ho poškodený viezol ako taxikár. Na otázky tiež uviedol, že má výšku 172 cm a váži 75 kg. Je pravák, úder dostal na ľavé líce. Zdá sa mu, že poškodený sa zaháňal pravou rukou a potom spadol na zem. Incident mohol trvať najviac 3 minúty. Obžalovaný reagoval intuitívne hneď. Stalo sa to pred dverami z krčmy, na širšom chodníku (cca 2 metre), ktorý vedie na hlavnú cestu. Celú noc predtým pršalo, bol obrovský vietor, až k dverám to bolo zamrznuté.

Na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2023 svedok - poškodený H. B. v rámci svojho výsluchu uviedol, že zotráva na nároku na náhradu škody, ktorý si uplatnil v prípravnom konaní v zmysle znaleckého posudku č. 3/2023 v celkovej výške 2.058,70 Eur. Ku skutku, ktorý je predmetom obžaloby, uviedol, že si nepamätá, kto konflikt začal, možno mal naňho obžalovaný zlosť. Poškodený ho niekedy neodviezol. Obžalovaný ho osočoval, že mu zmizli nejaké veci, putá a tak. Bol predtým SBS-kár. Bola tam pani B., G., I. sedel vzadu, tiež nebohý B.. Poškodený bol vedľa baru s J.. Obžalovaný povedal poškodenému, nech ide von. Poškodený šiel, myslel si, že si to vydiskutujú. Šiel prvý a obžalovaný ho udrel. Bolo to na metrovom chodníku, ktorý vedie na terasu. Pani majiteľka by si nedovolila, aby tam bol ľad. Poškodený si ľad nepamätá. Obžalovaný ho udrel a kopal ho ešte na zemi. Trvalo to krátko. Prišiel J., keby neprišiel, poškodený by asi dopadol horšie. Keď ho obžalovaný udrel, poškodený spadol na zem. Poškodený obžalovaného asi neudrel. Potom šli dnu, poškodený si necítil ruku, puchla mu, zavolať sanitku aj políciu, dali im fúkať. Obžalovaný nebol konfliktný, robil si svoju robotu. Poškodený si myslí, že keď obžalovaný skončil v SBS, furt poškodeného obviňoval, že má nejaké jeho veci. Na otázky v rámci výsluchu tiež uviedol, že od obžalovaného dostal určite viac ako jeden úder. Mal to na líci na nose. Potom spadol a obžalovaný ho kopal. J. obžalovaného odhodil, keď kopal poškodeného. Kopal ho asi len do tváre, lebo inde nemal známky zranenia. Aj preto mu asi vyšetrovali len tvár, ale určite ho kopal aj do brucha. Po návrate dovnútra obžalovaný mal J. vykrikovať, či chce dopadnúť tak, ako poškodený. Poškodený má 175 cm, vtedy mohol vážiť 80 kg, teraz má viac. Je pravák.

Z ústavnej zásady prezumpcie neviny vyplýva, že obvinenému sa musí vina dokázať a v prípade pochybností o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obvineného (in dubio pro reo), pričom obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu a nesmie byť donucovaný k výpovedi alebo priznaniu. Orgány činné v trestnom konaní musia voči obvinenému postupovať nestranne a nezaujato a hľadiť na neho ako na nevinného dovtedy, kým odsudzujúci rozsudok nenadobudne právoplatnosť“ (Bod 11 nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 17.11.1998, sp. zn. PL. ÚS 12/98.)

„Ak možno pripustiť priebeh skutkového deja pre obžalovaných priaznivejší a nemožno bez akýchkoľvek rozumných pochybností vysloviť priebeh skutkového deja pre obžalovaných nepriaznivejší, potom je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2017, sp. zn. 6To 3/2016.)

Rozumné pochybnosti vylučujúce priebeh skutkového deja pre obžalovaného nepriaznivejšieho, predstavuje listinný dôkaz - znalecký posudok znaleckej organizácie LEGE ARTIS č. 3/2023 zo dňa 05.02.2023 a samotná výpoveď obžalovaného, ktorý uviedol, že zlomenina spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom vznikla v dôsledku pošmyknutia sa poškodeného a jeho následného pádu, čo je v absolútnom súlade so závermi predmetného znaleckého posudku a rovnako aj výpoveďou súdneho znalca G. J. K., ktorého výsluch bol vykonaný formou videokonferencie na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2023.

V znaleckom posudku č. 3/2023 znaleckej organizácie LEGE ARTIS, znalecká organizácia, s.r.o. Košice zo dňa 05.02.2023 bolo konštatované, že poranenie v oblasti zápästia bolo poškodenému spôsobené pádom na vystretú končatinu, teda zlomenina spodnej časti vretennej kosti vznikla pri náhlom páde poškodeného, pričom nie je očakávateľné, že by daná zlomenina vznikla priamym pôsobením tupej sily,

na oblasť zápästia. Zároveň je v predmetnom znaleckom posudku konštatované, že zdokumentované poranenia pána B. neumožňujú exaktnú rekonštrukciu priebehu incidentu, pričom na základe faktov uvedených v lekárskejších správach a spise je možné uviesť len pravdepodobný a prípustný mechanizmus, akým dané poranenia mohli vzniknúť!!! Na základe informácií v lekárskejších správach a utrpených diagnóz, znalci nevedia jednoznačne určiť, čo bolo dôvodom pádu (bitka, úder do hlavy, zakopnutie, atď.). V predmetnom znaleckom posudku sa taktiež vyjadril konzultant špecialista na maxilofaciálnu chirurgiu a stomatológiu G. G. J., H., ktorý na základe dostupných informácií okrem iného konštatoval, že prasknutie a odlomenie keramiky z fixného mostíka v oblasti medzičlena 13 môže byť následok takého úderu tupým predmetom do oblasti líca vpravo. Vplyvom takto pôsobiacej sily na pružný tvárový skelet, menej pružnú kovovú konštrukciu horného fixného mostíka cez pilierové zuby a rigidný keramický povrch mostíka mohlo dôjsť k odlúpeniu keramiky z časti fixnej náhrady v oblasti medzičlena 13. Pri eventuálnych kopancoch do oblasti tváre, by vznikli výraznejšie poranenia kožnej časti tváre, ktoré však u poškodeného zdokumentované neboli.

Súdny znalec G. J. K., ktorého výsluch bol vykonaný formou videokonferencie na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2023 vo svojom výsluchu uviedol, že zotrváva na záveroch znaleckého posudku č. 3/2023, pričom na otázky obhajoby súhrnné uviedol, že:

Ad1) Poranenie vo forme zlomeniny spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom vzniklo pádom,
Ad2) Poranenie vo forme odreniny na tvári v právo (umiestnená pod očnicou vpravo približne 3cm veľkosti) mohlo vzniknúť pôsobením tupého predmetu do oblasti tváre, eventuálne aj pádom,
Ad3) Poškodený fixný mostík (protetická náhrada) v oblasti medzi členového zuba 3 vpravo hore - odlúpnutá keramika od kovovej konštrukcie mostíka vznikol v dôsledku pôsobenia tupého predmetu do oblasti tváre.

Z vyššie uvedených záverov znaleckého posudku č. 3/2023 a výsluchu znalca G. K. je nepochybným spôsobom preukázané obžalovaného skutkové tvrdenie týkajúce sa priebehu incidentu, že zasadil poškodenému B. odvracajúci úder päťou do oblasti tváre a ten mu išiel úder opäťovať, avšak obžalovaný sa mu uhol a v dôsledku toho sa poškodený šmykol na zľadovateľom povrchu a padol na zem. Verzia skutkového deja prezentovaná zo strany obžalovaného je podporovaná aj svedeckými výpoveďami G., B., L. a B., ktorý zhodne uviedli, že v deň skutku bola poľadovica a vonku sa šmykalo.

Svedkyňa M. B. dokonca explicitne na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2023 uviedla, že tie kúsky, kde sa vchádza k nim do krčmy, boli šmykľavé, nebolo to určite upravené. Nadkrytá je len terasa. Tam kde sa mal skutok stať, to nadkryté nie je. Je tam niekedy šmykľavo, určite. V tom čase tam boli kúsky, kde nebol povrch upravený, kde bolo šmykľavo.

Pravdivosť verzie skutkového deja je taktiež podporená listinným dôkazom - oznámením Slovenského hydrometeorologického ústavu, Odboru Meteorologická služba Banská Bystrica zo dňa 19.05.2023 (č.l. 201 spisu), v rámci ktorého bolo konštatované, že v daný deň dochádzalo k vzniku tzv. zmrazkov.

Výpoveď obžalovaného preto možno hodnotiť ako vierohodnú, vnútorne nerozpornú, konzistentnú a súladnú s vykonaným dokazovaním pred súdom. Obžalovaný už od samotného počiatku, teda od príchodu hliadky polície tvrdil, že „poškodený vonku spadol a že si dali po papuli“, pričom na uvedenom tvrdení konzistentne zotrvával počas celého trestného konania, pričom toto tvrdenie je aj v súlade s výpoveďami svedkov G., B., L., I., B., rovnako aj súladná s výpoveďou znalca G. K., listinnými dôkazmi - znaleckým posudkom č. 3/2023 zo dňa 05.02.2023 a oznámením SHMÚ zo dňa 19.05.2023.

Naopak výpoveď poškodeného je nevyhnutné hodnotiť ako nevierohodnú, nekonzistentnú a v rozpore s i s poveďami ostatných svedkov, resp. s vykonaným dokazovaním pred súdom. Svedok - poškodený B. účelovo a alibisticky v rámci svojej výpovede uviedol, že „vonku pred pohostinstvom nebol žiaden ľad, to by si majiteľka nedovolila“, pričom takýmto spôsobom vypovedal len za účelom toho, aby mohol vylúčiť možnosť vzniku jeho zlomeniny vretennej kosti v dôsledku pádu na ľade.

Uvedená skutočnosť bola vyvrátená výpoveďou krčmárky M. B. na hlavnom pojednávaní dňa 08.11.2023, ktorá uviedla, že tie kúsky, kde sa vchádza k nim do krčmy, boli šmykľavé, nebolo to určite upravené. Nadkrytá je len terasa. Tam, kde sa mal skutok stať, to nadkryté nie je. Je tam niekedy šmykľavo, určite. V tom čase tam boli kúsky, kde nebol povrch upravený, kde bolo šmykľavo.

Svedok - poškodený B. uviedol v rámci odpovedí na otázky na hlavnom pojednávaní, že: „J. obžalovaného odhodil, keď kopal poškodeného. Kopal ho asi len do tváre, lebo inde nemal známky zranenia. Aj preto mu asi vyšetřovali len tvár, ale určite ho kopal aj do brucha“.

Uvedená verzia skutkového stavu prezentovaná poškodeným bola vyvrátená výpoveďou jeho vlastného kamaráta G. J., ktorý na hlavnom pojednávaní dňa 13.11.2023 uviedol, že „keď vyšiel von, poškodený ležal na zemi pri dverách a obžalovaný stál nad ním. Nevidel medzi nimi fyzický kontakt, iba, že obžalovaný poškodeného držal v oblasti ramena“. Z výpovede svedka J. je teda zrejmé, že keď nevidel medzi obžalovaným a poškodeným žiaden fyzický kontakt, logicky nemohol obžalovaného odhadzovať od poškodeného, keď ho mal na zemi kopať, tak ako to zavádzajúco uvádzal poškodený vo svojej výpovedi.

Rovnako tak skutočnosť, že mal obžalovaný poškodeného na zemi kopať do oblasti hlavy a brucha, vyvracajú lekárske správy, ktoré boli podkladom pre vypracovanie znaleckého posudku č. 3/2023 zo dňa 05.02.2023. V predmetnom znaleckom posudku sa k tejto skutočnosti vyjadril konzultant špecialista na maxilofaciálnu chirurgiu a stomatológiu G. G. J. H., ktorý na základe dostupných informácií konštatoval, že pri eventúálnych kopancoch do oblasti tváre by vznikli výraznejšie poranenia kožnej časti tváre, ktoré však u poškodeného zdokumentované neboli. Poranenia brucha po údajných kopancoch zo strany obžalovaného neboli žiadnou lekárskou správou objektivizované.

Taktiež absolútne nekonzistentne a nevierohodne vyznieva výpoveď poškodeného v časti, že ho obžalovaný mal kopať len do tváre, lebo tam mal len zranenia, ale určite ho musel kopať aj do brucha. Svedok poškodený si sám sebe vnútorne rozporuje svoju vlastnú výpoveď, pričom po objektivizácii jeho zranení v rámci znaleckého posudku č. 3/2023 vyplynulo, že obžalovaný ho nemohol kopať ani do tváre a ani do brucha!!

Svedok - poškodený B. uviedol v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní, že obžalovaného neudrel. Toto skutkové tvrdenie svedka poškodeného bolo vyvrátené výpoveďou svedka K. G. L., ktorý na hlavnom pojednávaní dňa 13.11.2023 uviedol, že „N. B. nepopiera, že sa pobili, aj on mal nejakú ranku na tvári. Bolo zrejmé, že medzi nimi došlo k bitke“.

Konštatovanie Okresného súdu Žilina v napadnutom rozsudku, že: „v predmetnom trestnom konaní nebol produkovaný žiaden taký dôkaz, resp. nevyplývala žiadna taká skutočnosť, ktorá by akýmkoľvek spôsobom mala spôsobilosť znížiť vierohodnosť výpovede poškodeného H. B.“, je v rozpore s objektívne zisteným skutkovým stavom vyplývajúcim z vykonaného dokazovania pred súdom. V napadnutom rozsudku nie je ani zmienka, čo i len jednou vetou, v ktorej by bol nejaký náznak komparácie výpovede poškodeného s obsahom vykonaného dokazovania. Okresný súd Žilina sa len obmedzil na vyššie citované lakonické konštatovanie bez ďalšieho, pričom takéto konštatovanie považuje obhajoba za ďalej nepreskúmateľné. K uvedenému konštatovaniu bol Okresný súd Žilina nútený z dôvodu, že bol viazaný závermi súdu vyššej inštancie prezentovanými v zrušujúcom uznesení Krajského súdu Žilina č.k. 3To/48/2024-358 zo dňa 30.05.2024, avšak aj závery súdu vyššej inštancie považuje obžalovaný za rozporné s vykonaným dokazovaním pred súdom, a to s odkazom na argumentáciu uvedenú v tomto odvolaní.

V závere tohto odvolania sa obhajoba nemôže zdržať konštatovania, že je úsmevné, pokiaľ obžalovaný musí v rámci podaného odvolania dokazovať bez akýchkoľvek pochybností svoju nevinu za existencie zásady prezumpcie nevinu obžalovaného a na ňu bezprostredne nadväzujúcej zásady in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech páchatela. Je nemysliteľné v kontexte rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.1.2017, sp.zn. 6To 3/2016 a takejto dôkaznej situácie, kedy priebeh skutkového deja mohol nastať dvoma možnými alternatívami sa automaticky prikláňať k skutkovej verzii poškodeného, a zo stíhaného skutku obžalovaného uznať vinným. Nesprávnosť a absurdnosť takéhoto myšlienkového postupu umocňuje skutočnosť, že výpoveď svedka poškodeného je v jej podstatných častiach v príkrom rozpore s výpoveďami ostatných svedkov a listinnými dôkazmi vykonanými pred súdom.

Odhliadnuc od vyššie uvedených skutočností, ktoré absolútnym spôsobom diskvalifikujú vierohodnosť výpovede svedka - poškodeného B., pokiaľ okresný súd vzhladol absenciu reálnej motivácie poškodeného si skutkový dej vymyslieť, tak k tomu obžalovaný uvádza nasledovné. Pri posudzovaní

vierohodnosti svedka B. a jeho motivácie si skutkový dej vymyslieť alebo prikrášliť, je nevyhnutné vziať na zreteľ skutočnosť, že je zároveň aj poškodeným, teda je bezprostredne zainteresovanou osobou v rámci stíhaného skutku a rovnako aj na výsledku tohto trestného konania. Motivácia poškodeného si priebeh skutkového deja vymyslieť je preto potom prirodzená a až primitívne jednoduchá. Jeho motivácia tkvie v snahe dosiahnuť nárok na náhradu škody plynúci mu z jeho poškodenia zdravia a zároveň je to aj určitá forma pomstychtivosti, ktorá vyplýva už zo samotnej skutočnosti, že obžalovaný a poškodený mali medzi sebou konflikt, ktorý si mali ísť vyriešiť vonku pred pohostinstvom F. na ul. X. G. O. G. B. D. B.. V kontexte týchto skutočností je potrebné striktné individuálne hodnotiť každú výpoveď svedka, a to najmä svedkov, ktorí majú reálny záujem na výsledkoch trestného konania.

Konštatovanie Okresného súdu Žilina v napadnutom rozsudku, že svedok má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne musí vždy platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, je až utopickou predstavou, a to najmä v prípade, ak ide o svedka – poškodeného, ktorý má prirodzene záujem na výsledku trestného konania. Takáto výpoveď svedka-poškodeného musí podliehať dôslednému súdnemu prieskumu a musí byť mimoriadne podrobne komparovaná s ostatnými nepriamymi dôkazmi (v tomto prípade výpoveďami svedkov), a to najmä za okolností, ak ide o jediný priamy dôkaz.

Z vykonaného dokazovania pred súdom je možné vyvodzovať len podozrenie voči obžalovanému a zároveň sú výrazné pochybnosti o tom, že sa stal skutok, ktorý je predmetom obžaloby, nakoľko vykonané dôkazy pripúšťajú dve protichodné a navzájom sa vylučujúce verzie skutkového stavu, a preto je jedinou nevyhnutnou povinnosťou súdu aplikovať zásadu in dubio pro reo vo vzťahu k trestnému činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaného oslobodiť postupom v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k spáchaniu trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obhajoba zastáva názor, že konanie obžalovaného bolo konaním v nutnej obrane, ktorá je okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť činu v zmysle ustanovenia § 25 ods. 1 Trestného zákona. Posudzovanie konania obžalovaného ako trestného činu výtržníctva je nesprávne, nakoľko obžalovaný poškodeného na mieste verejnosti prístupnom nenapadol, avšak len prejavil akt sebaobrany v podobe úderu poškodeného do jeho tváre v snahe zastaviť jeho útok. Zvolený spôsob obrany zo strany obžalovaného bol adekvátny trvajúcemu útoku vzhľadom na vekovú výhodu ako aj osobne dispozície útočníka tak, aby bol útočník od ďalšieho konania eliminovaný.

Nesplnenie podmienok nutnej obrany nemožno usudzovať zo skutočnosti, že obžalovaný sa nevyhol útoku inak než použitím obrany. Nikto totiž nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujem chránený Trestným zákonom, ale má naopak právo použiť proti takémuto útoku obranu, ktorá nie je zrejme neprimeraná povahe a nebezpečnosti útoku (R8/1988, Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Tz/169/95).

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obžalovaný svojim odvracajúcim úderom spôsobil poškodenému poškodenie fixného mostíka (protetickej náhrady) v oblasti medzičlenového zuba 3 vpravo hore - odlúpnutá keramika od kovovej konštrukcie mostíka (0 bodov), pričom uvedené zranenie bolo objektivizované znaleckým posudkom znaleckej organizácie LEGE ARTIS Č, 3/2023 zo dňa 05.02.2023 a výsluchom znalca G. J. K., ktorého výsluch bol vykonaný formou videokonferencie na hlavnom pojednávaní dňa 20.12.2023.

V nadväznosti na uvedené skutočnosti je zrejmé, že konanie obžalovaného voči poškodenému kumulatívne naplnilo všetky predpoklady konania v nutnej obrane, tak ako to predpokladá ustanovenie § 25 Trestného zákona, a preto navrhujeme, aby odvolací súd obžalovaného vo vzťahu k tomuto trestnému činu spod obžaloby oslobodil postupom v zmysle ustanovenia § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Na základe vyššie uvedených skutočností preto obžalovaný navrhuje odvolaciemu Krajskému súdu v Žiline, aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 8T/2/2023 zo dňa 21.10.2024 z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol vo veci rozsudkom a oslobodil obžalovaného spod obžaloby Pv 456/22/5502-14, postupom v zmysle ustanovenia § 285 písm. a), písm. b) Trestného poriadku“.

Dňa 9.1.2025 bolo súdu prvého stupňa doručené vyjadrenie poškodeného, prostredníctvom splnomocnenca poškodeného, k odvolaniu obžalovaného, kde doslova uviedol:

„Je zjavné, že odvolanie je nedôvodné, nakoľko obžalovaný si účelovo prispôbuje svoju verziu skutku z 29.01.2022 tak, aby neniesol zodpovednosť za vzniknuté zranenie poškodeného H. B..

Z objektívne zistených dôkazov a to najmä z výpovede poškodeného H. B., ktorý od počiatku vypovedal konzistentne a jednoznačným spôsobom, akým mechanizmom došlo uňho k ublíženiu na zdraví, ako i znalecký posudok č. 3/2023 znaleckej organizácie LEGE ARTIS znalecká organizácia, s.r.o., Košice z 05.02.2023 je zrejmé, že poranenie v oblasti zápästia bolo poškodenému spôsobené pádom na vystretú končatinu, teda zlomenina spodnej časti vretennej kosti vznikla pri náhlom páde poškodeného, pričom nie je očakávateľné, že by daná zlomenina vznikla priamym pôsobením tupej sily na oblasť zápästia. Zároveň v posudku je konštatované, že prasknutie a odlomenie keramiky z fixného mostíka v oblasti medzičlenu 13 môže byť následkom takého úderu tupým predmetom do oblasti líca vpravo. Teda aj tento znalecký posudok potvrdzuje výpoveď poškodeného H. B..

Taktiež nebolo preukázané, že by obžalovaný konal v nutnej obrane, preto odvolanie považujeme za nedôvodné. Žiadame, aby odvolací súd v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie zamietol ako nedôvodné“.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Krajský súd v Žiline v konaní nasledujúcom po zrušení dovolaní napadnutého uznesenia opätovne na podklade podaného odvolania ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného A. B. je čiastočne dôvodné, ale z iných dôvodov, aké obžalovaný namietal v odvolaní.

Odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu okrem dovolacím súdom konštatovaným porušením zákona v neprospech obžalovaného aj z formálnych dôvodov. A to z dôvodu, že správne mala byť uvedená účinnosť Trestného zákona od 6.8.2024, a to s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 Tr. zák. Z ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že v zásade platí, že trestnosť činu a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný (neskorší zákon treba použiť len vtedy, keď je pre obžalovaného priaznivejší). Z uvedeného treba odvodiť zásadu, že pokiaľ súd neuvedie v rozhodnutí, podľa ktorého zákona postupuje, platí že ide o zákon účinný v čase, keď bol čin spáchaný. Ako aj z dôvodu, že úhrnný trest mal byť obžalovanému v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka uviedla, že navrhuje odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť. Obhajca v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. b), c), d) a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por. Verejné zasadnutie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného, poškodeného a splnomocnenca poškodeného.

Na tomto mieste krajský súd pripomína, že v tejto veci sa jedná v poradí už o tretie rozhodnutie krajského súdu.

Uznesením Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-325 z 15.1.2024 súd podľa § 280 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že trestnú vec obžalovaného A. B., stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156

ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tam uvedenom skutkovom základe, postupuje Okresnému úradu, Odboru všeobecnej vnútornej správy Čadca, pretože nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť prejednaný ako priestupok. Voči tomuto uzneseniu prokurátor podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil uznesenie Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-325 z 15.1.2024 a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Následne Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8T/2/2023-391 z 21.10.2024 uznal obžalovaného vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Za to bol podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému H. B., nar. X.XX.XXXX, škodu vo výške 2 058,70 eur. Proti predmetnému rozsudku obžalovaný podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením pod č. k. 3To/6/2025-427 z 20.3.2025 podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 8T/2/2023-391 z 21.10.2024, zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Obžalovaný voči naposledy citovanému uzneseniu krajského súdu následne podal dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom pod č. k. 2Tdo/66/2025-522 z 28.10.2025 tak, že podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. 3To/6/2025-427 z 20.3.2025 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., v spojení s § 2 ods. 9 Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 176 ods. 2 Tr. por. a § 180 Tr. por. v neprospech obžalovaného A. B.. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline, č. k. 3To/6/2025-427 z 20.3.2025, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Žiline, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný A. B.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Súd v danom konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Keďže obžalovaný vyhlásil, že je nevinný, súd vykonal dokazovanie k vine i trestu. Skúmal, či sa skutok stal, či má znaky trestných činov uvedených obžalobe (prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona) a či ich spáchal obžalovaný. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech. V konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Dospel k týmto záverom.

Po skutkovej stránke bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že medzi obžalovaným a poškodeným dňa 29.1.2022, po predchádzajúcej vzájomnej výmene názorov a požití alkoholických nápojov, v pohostinstve F. v meste B. D. B., došlo ku konfliktu, ktorý v zmysle výpovedí svedkov možno vyhodnotiť za vzájomný. Z výpovedí svedkov totiž nevyplývalo, že by konflikt vyvolal výlučne obžalovaný. V rámci konfliktu mal obžalovaný poškodeného udrieť do tváre, čím mu mal spôsobiť zranenie na tvári v podobe poškodeného fixného mostíka (protetickej náhrady) (zranenie 3). Ďalšie následky tohto úderu, a to pád a s ním spojené ďalšie zranenia (zlomenina spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom (zranenie 1) a odrenina na tvári vpravo umiestnená pod očnicou vpravo približne 3 cm veľkosti a nose umiestnená na chrbte nosa, veľkosti približne 1 cm (zranenie 2) boli predmetom dôkladného znaleckého skúmania. Znalec sa pri výsluchu vyjadril jednoznačne, že k zraneniu 1 došlo pádom na vystretú končatinu na zem, k zraneniu 2 pôsobením tupého predmetu do oblasti tváre, eventuálne i pádom na zem a k zraneniu 3 pôsobením tupého predmetu do oblasti tváre (nesporný úder päťou obžalovaného). Uvedené zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní do 42 dní. Poškodený bol obmedzený v obvyklom spôsobe života po dobu 6 týždňov (4 týždne znehybnenie zápästia a 2 týždne rozcvičenie zápästia).

Po právnej stránke konanie obžalovaného naplnilo skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaný inému úmyselne ublížil na zdraví a zároveň sa dopustil na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného.

Objektom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona je ľudské zdravie a predmetom útoku je živý človek. Ublížením na zdraví nie je každá porucha zdravia, ale len také poškodenie zdravia, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, a počas ktorého bol, nie iba na krátky čas, sťažený obvyklý spôsob života poškodeného. Pracovná neschopnosť je dôležitým kritériom pri posudzovaní ublíženia na zdraví, nie je však jediným, ani rozhodujúcim kritériom. Pre záver, že ide o ublíženie na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Rozhodujúca je povaha ujmy na zdraví, hlavne akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa prejavuje, v akej intenzite, po akú dlhú dobu a do akej miery narušila jeho obvyklý spôsob života. Sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného, resp. pracovnej neschopnosti, musí trvať najmenej sedem dní, ale pri súčasnom splnení všetkých ďalších kritérií.

Subjekt trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Trestného zákona, teda páchatel' je všeobecný. Trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 Trestného zákona teda môže spáchať ktorýkoľvek trestne zodpovedný páchatel'.

Súd považoval za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete rozsudku, že vykazuje znaky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a že ho spáchal obžalovaný, ktorý svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty oboch trestných činov, tak po stránke subjektívnej, ako i po stránke objektívnej. Zo spáchania žalovaného skutku je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou svedka – poškodeného H. B., ktorý bol priamym účastníkom žalovaného skutku, podrobne popísal protiprávne konanie obžalovaného, a to už krátko po skutku svedkom H. C. a K. G. L. a následne v trestnom oznámení, či v rámci výsluchov v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. I v nadväznosti na závery súdu vyššej inštancie bolo možné výpovede poškodeného H. B. v priebehu celého trestného konania považovať za konzistentné, keď v podstatných bodoch sa od svojich výpovedí neodchýlil, jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností popísal priebeh skutkového deja, ktorý napokon

zodpovedá aj záverom uvedeným v znaleckom posudku vypracovanom znaleckou organizáciou LEGE ARTIS pod č. 3/2023 dňa 5.2.2023. V znaleckom posudku sú popísané zranenia, ktoré mal poškodený utrpieť, a to zlomenina spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom, odrenina na tvári vpravo a nose poškodený fixný mostík v oblasti medzičlenového zuba 3 vpravo hore – odlúpnutá keramika od kovovej konštrukcie mostíka. Posudok obsahuje aj mechanizmus vzniku týchto zranení. K pomliaždeniu tváre malo dôjsť najpravdepodobnejšie tupým úderom do oblasti tváre v mieste pravej lícnej kosti. Tento tupý úder bol spôsobený s najväčšou pravdepodobnosťou päsťou. Zlomenina spodnej časti vretennej kosti je poranením, ktoré typicky vzniká pri páde na vystretú končatinu. Táto zlomenina vznikla pri náhlom páde na vystretú končatinu.

Nie je ničím výnimočným, ak v trestnom konaní proti sebe existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si odporujú, väčšinou slovo poškodeného proti slovu obžalovaného. V tomto prípade obžalovaný A. B. zásadne popieral, že by mal akýkoľvek podiel viny na páde poškodeného, zatiaľ čo poškodený H. B. tvrdí, že zlomenina spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom vznikla v príčinnej súvislosti s úderom obžalovaného, ktorý obžalovaný napokon ani sám nepoprel. V takejto situácii totiž nemožno opomenúť fakt, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. V posudzovanom prípade nebol produkován žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý vyvrátiť tvrdenia poškodeného, že obžalovaný ho v predmetný deň udrel, následkom čoho spadol na zem a spôsobil si okrem iných aj zlomeninu spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom. Vzhľadom k uvedenému bolo možné prijať záver, že pád poškodeného bol v príčinnej súvislosti s úderom päsťou obžalovaného, teda, že príčinou pádu poškodeného bol úder päsťou zo strany obžalovaného. Po dôkladnom oboznámení sa s vyšetrovacím a súdnym spisom dospel súd aj k tomu, že v predmetnom trestnom konaní nebol produkován žiaden taký dôkaz, resp. nevyplývala žiadna taká skutočnosť, ktorá by akýmkoľvek spôsobom mala spôsobilosť znížiť vierohodnosť výpovede poškodeného H. B.. V konaní nebola zistená ani reálna motivácia poškodeného vymyslieť si priebeh skutkového deja tak, ako sa to kladie za vinu obžalovanému.

Vykonané dokazovanie súčasne nepreukázalo, žeby konkrétne okolnosti prípadu zadávali dôvod pre vylúčenie protiprávnosti konania obžalovaného, konkrétne konanie v nutnej obrane, na ktoré sa obžalovaný v trestnom konaní odvolával. Občan má právo výberu, či sa útoku vyhne inak, než použitím obrany alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené trestným zákonom, pričom riziko vyvolané útokom musí znášať útočník. Hoci platí, že ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník, a škoda spôsobená v obrane môže byť väčšia ako škoda, ktorú útočník spôsobil napadnutému alebo ktorá hrozila z jeho útoku (R 18/1996), pri fyzickom konflikte medzi obžalovaným a poškodeným absentovala jedna z kumulatívnych podmienok pre vyslovenie pozitívneho záveru o konaní trestne zodpovednej osoby v nutnej obrane, keďže konanie obžalovaného presiahlo konanie poškodeného vo väčšom rozsahu akoby sa očakávalo, a jeden úder obžalovaného do tváre spôsobil poškodenému poranenia v rozsahu popísanom znaleckým posudkom, ktorý taktiež potvrdil mechanizmus ich vzniku.

Vzhľadom k uvedenému súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe majúc za to, že boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty oboch trestných činov.“

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Pri každom trestnom čine je dôležité skúmať subjektívnu stránku trestného činu, a to najmä zavinenie a jeho formu. Povinnosť skúmať subjektívnu stránku trestného činu hrá významnú úlohu aj pri trestnom čine ublíženia na zdraví, lebo zisťovanie a preukazovanie formy zavinenia má vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a tým pádom aj na prípadnú výšku trestu, resp. na rozhodnutie o nevine páchatela. Pri trestnom čine ublíženia na zdraví môže nastať viacero variantov, v závislosti od formy zavinenia a spôsobeného následku. V tomto konkrétnom prípade je krajský súd toho názoru, že u obžalovaného sa jednalo o úmysel nepriamy, lebo vedel, že svojím konaním môže ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmeneý.

V prípade „uzrozumenia“ páchateľ nerátal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si predstavoval ako možný, a to tak vo vzťahu k vlastnému zásahu, ako aj vo vzťahu k zásahu niekoho iného. Pri nepriamom úmysle vyjadruje uzrozumenie páchatela jeho aktívny vôľový vzťah k spôsobeniu následku relevantného pre trestné právo. Pokiaľ ide o dôkaznú stránku pri trestných činoch proti životu a zdraviu, a to platí aj na konkrétny prípad, treba na také uzrozumenie usudzovať najmä z intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania, najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval, z pohnútky činu a fyzických daností útočníka a obrancu. Obžalovaný počas jeho útoku na poškodeného H. B. konal s ľahostajným postojom k následku, ktorý môže spôsobiť. Ľahostajnosť obžalovaného v danom prípade spočívala v tom, že udrhel rukou zovretou v päst' poškodeného s vedomím toho, že je pod vplyvom alkoholu, kedy je koordinácia človeka nižšia a zároveň pod vplyvom emócií, vzniknutých z predchádzajúceho vzájomného verbálneho konfliktu. Práve v tom spočívalo tzv. „uzrozumenie“ obžalovaného s následkom svojho konania a jeho ľahostajný prístup k vzniku tohto následku.

Zo subjektívnej stránky sa vyžaduje úmysel. Bude stačiť aj úmysel eventuálny (§ 15 písm. b/ Tr. zák.). Zavinenie ako podstatná zložka subjektívnej stránky trestného činu je vybudovaná na zložke vedomostnej (intelektuálnej) a zložke vôľovej. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozumenie. Zavinenie je vnútorný, psychický vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu a vzťahuje sa na porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobom uvedeným v tomto zákone. Vzťahuje sa na priebeh páchateľovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchateľov skutok, čin. K subjektívnej stránke patrí ako fakultatívny znak nepochybne aj motív konania páchatela, ktorý predstavuje vnútorný podnet vedúci páchatela k rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Okresný súd sa týmito úvahami vo vzťahu k súdenému trestnému činu dôsledne riadil a jeho závery, že zistil zavinenie obžalovaného, sú správne. Krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, zistil u obžalovaného zavinenie podľa § 15 písm. b) Tr. zák., t. j. spáchanie prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v nepriamom úmysle.

Krajský súd rovnako zistil naplnenie zákonných znakov pri prečine výtržníctva, nakoľko obžalovaný poškodeného fyzicky napadol v pohostinstve F. na Ul. X. G. O. G. B. D. B., teda na mieste verejnosti prístupnom.

Z dokazovania v danej veci je zrejmé, že zo spáchania žalovaného skutku je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou svedka poškodeného H. B., ktorý bol priamym účastníkom žalovaného skutku, a ktorý podrobne popísal protiprávne konanie obžalovaného. Popísaný priebeh skutkového deja poškodeným zodpovedá aj záverom uvedeným v znaleckom posudku znaleckej organizácie LEGE ARTIS pod č. 3/2023 zo dňa 5.2.2023. V podanom znaleckom posudku sú popísané zranenia, ktoré mal utrpieť poškodený a takisto aj mechanizmus vzniku zranení. Nie je ničím výnimočným, a najmä pri trestnom

čine ublíženia na zdraví, resp. výtržníctva, že v trestnom konaní proti sebe existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si odporujú, väčšinou slovo poškodeného proti slovu obžalovaného. Treba však zdôrazniť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Nemožno opomenúť fakt, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Krajský súd má za to, že v tomto prípade nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý vyvrátiť tvrdenia poškodeného, že obžalovaný ho v predmetný deň udrel, následkom čoho spadol na zem a spôsobil si okrem iných aj zlomeninu spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom. Vzniknutý pád bol nepochybne v príčinnej súvislosti s úderom päťou obžalovaného, ktorý napokon ani sám nepoprel. Pokiaľ ide o obmedzenie v obvyklom spôsobe života u poškodeného, z podaného znaleckého posudku vyplýva, že poškodený bol po dobu 4 týždňov obmedzovaný z dôvodu znehybnenia zápästia.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkových podstát stíhaných trestných činov a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento sa v podstate nestotožňuje s právnym názorom a vyhodnotením dôkazov zo strany okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to najmä s hodnotením vierohodnosti výpovede svedka poškodeného H. B. v kontexte s výpoveďou obžalovaného a ostatnými vykonanými dôkazmi, ktoré mali za následok vznik chyby v napadnutých výrokoch rozsudku. Jediným priamym dôkazom, ktorý by mal usvedčiť obžalovaného bola výpoveď svedka poškodeného H. B.. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Na základe vykonaného dokazovania má krajský súd v súlade s názorom okresného súdu zato, že obžalovaný skutočne dňa 29.1.2022 v čase okolo 12.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej výmene názorov a požití alkoholických nápojov v pohostinstve F. na Ul. X. G. O. G. B. D. B. udrel poškodeného H. B., následkom čoho tento spadol a spôsobil si okrem iného aj zlomeninu spodnej časti pravej vretennej kosti s posunom. Obžalovaný je zo spáchania tejto trestnej činnosti usvedčovaný primárne výpoveďou svedka poškodeného H. B.. Poškodený vo svojej výpovedi uviedol, že si nepamätá, kto začal konflikt. Je možné predpokladať, že obžalovaný mal zlosť na poškodeného z minulosti, kedy ho poškodený vozil ako taxikár, osočoval ho, že mu zmizli nejaké veci, putá a ďalšie. Von šiel poškodený preto, lebo si myslel, že si to vydiskutujú. Obžalovaný udrel poškodeného, načo poškodený spadol na zem. Poškodený nevedel uviesť, či on udrel obžalovaného. Ešte ho mal obžalovaný udrieť a kopať, keď poškodený ležal na zemi. Jeho výpoveď je čiastočne podporená výpoveďou svedka G. J., ktorý mal prísť do pohostinstva spolu s poškodeným. Podľa svedka tam prebiehala normálna komunikácia, svedok nezachytil nič také, že by sa dostávali do konfliktu. Svedok G. J. odišiel na toaletu, a keď sa vrátil, obžalovaný a ani poškodený neboli v pohostinstve. Boli vonku, svedok zachytil hluk, aktivitu medzi nimi. Svedok vyšiel von a videl poškodeného ležať na zemi, ako ho obžalovaný, ktorý bol nad ním sklonený, držal rukou. Svedok skríkol, že čo sa deje, vošiel medzi nich odstrčil obžalovaného od poškodeného a pomohol poškodenému vstať zo zeme. Po tomto bola ešte nejaká verbálna komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným. Dokonca obžalovaný povedal svedkovi G. J., či nechce aj on dostať. Pokiaľ ide o svedecké výpovede svedkov H. G., M. B., J. I. a N. B., tak tieto neboli v priamom (vylučujúcom) rozpore s výpoveďou svedka poškodeného H. B., pretože v skutkových okolnostiach relevantných pre toto trestné konanie všetci svedkovia v podstate uvádzali len to, že nikto z nich nebol priamym svedkom incidentu, ktorý sa mal odohrať pred pohostinstvom F.. Svedkovia zhodne uviedli, že obžalovaný s poškodeným mali slovné výmeny, vyprovokovali sa a šli vonku si to vyriešiť. Svedkovia H. C. a K. G. L., členovia policajnej hliadky, ktorí boli vyslaní k prevereniu oznámenia o údajnom napadnutí poškodeného H. B., uviedli, že po príchode hliadky bol poškodený pred pohostinstvom a držal si ruku. Poškodený policajnej hliadke povedal, že bol napadnutý obžalovaným A. B. tak, že ho mal udrieť do tváre. Stážoval si na vyštípený zub a bolesť ruky. Bola prvolaná záchranka. Hliadka požiadala obžalovaného, aby vyšiel pred pohostinstvo. Obaja boli podrobení dychovej skúške, boli pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný im uviedol, že to bolo neúmyselné, že sa šmykli, spadli a pritom došlo k zraneniu ruky poškodeného. Ďalej uviedli, že pred pohostinstvom, kde stál poškodený, nebolo šmykľavo, bola tam čistá dlažba. Ako bolo na mieste, kde malo dôjsť ku skutku, nevedeli uviesť, nakoľko obhliadku miesta činu nerobili.

Znalecký posudok znaleckej organizácie LEGE ARTIS, znalecká organizácia, s.r.o. nielenže nebol vo vylučujúcom rozpore s výpoveďou svedka poškodeného H. B., ale naopak skutkovú verziu vyplývajúcu z tejto svedeckej výpovede svedka poškodeného podporoval. Svedok poškodený uviedol, že obžalovaný ho udrel, načo poškodený spadol na zem. K pomliaždeniu tváre došlo najpravdepodobnejšie tupým úderom do oblasti tváre v mieste pravej lícnej kosti. Tento tupý úder bol spôsobený s najväčšou pravdepodobnosťou päťou, nakoľko na tvári poškodeného na nachádzali len povrchové kožné odreniny v oblasti nosa a kožný kryt nebol porušený v zmysle penetrujúcej rany a krvácania. Došlo k porušeniu keramickej falzety medzičlenkovej náhrady zuba č. 13. Znalci vylúčili vznik tohto zranenia pádom na zem. Zlomenina spodnej časti vretennej kosti je poranením, ktoré typicky vzniká pri páde na vystretú končatinu. Na základe popisu telesného poranenia poškodeného H. B. v oblasti zápästia a aj spisového materiálu možno predpokladať, že zlomenina spodnej časti vretennej kosti vznikla pri náhlom páde poškodeného na vystretú končatinu.

Taktiež vykonané listinné dôkazy neboli vo vylučujúcom rozpore so skutkovou verziou svedka poškodeného, ale ju naopak skôr podporovali. Z lekárskej správy vyplýva, že poškodený uvádzal, že bol napadnutý inou osobou. Z fotodokumentácie z č. I. 6 vyšetrovacieho spisu vyplýva, že miesto, kde malo dôjsť ku skutku bolo pod strieškou. Z úradného záznamu nachádzajúceho sa vo vyšetrovacom spise zase vyplýva, že poškodený mal policajnú hliadku čakať pred pohostinstvom, a že tam nebolo šmykľavo, ale čistá dlažba. Je málo pravdepodobné, priam až vylúčené, aby na mieste skutku boli iné podmienky, ako na mieste pred pohostinstvom. Aké boli podmienky v čase skutku však podľa názoru krajského súdu nemá vplyv na zákonný výrok o vine (vynímajúc formálne chyby) okresného súdu. Je irelevantné, či k fyzickému útoku obžalovaného na poškodeného došlo na šmykľavom povrchu, alebo nie.

Vyššie uvedené dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú taký silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého nemožno vyvodiť iné, len to, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je popísaný v skutkovej vete rozsudku.

Obžalovaný spáchanie skutku počas celého trestného konania popieral. Usvedčovaný je však výpoveďou svedka poškodeného H. B., ktorý popísal protiprávne konanie obžalovaného. Svedok G. J. uviedol, že vyšiel von a videl poškodeného ležať na zemi, ako ho obžalovaný, ktorý bol nad ním, sklonený držal rukou. Svedok skríkol, že čo sa deje, vošiel medzi nich odstrčil obžalovaného od poškodeného a pomohol poškodenému vstať zo zeme. Po tomto bola ešte nejaká verbálna komunikácia medzi obžalovaným a poškodeným. Dokonca obžalovaný povedal svedkovi G. J., či nechce aj on dostať. Uvedené vyvracia obranu obžalovaného, že sa poškodeného po tom, ako mal spadnúť na zem, už obžalovaný ani nedotkol.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou obžalovaného, že v jeho prípade sa jednalo o konanie v nutnej obrane. Vo vzťahu k primeranosti nutnej obrany obžalovaného A. B. je potrebné uviesť, že Trestný zákon v žiadnom vo svojich ustanovení nereguluje obranné konanie, ktoré by sa malo rozumieť pod pojmom nutná obrana. Je na úsudku konajúceho povereného príslušníka PZ (a následne v konaní o sťažnosti aj dozor konajúceho prokurátora) posúdiť na základe individuálnych okolností prípadu, či k nutnej obrane došlo, alebo nie, táto obrana nesmie byť však celkom zjavne neprimeraná. V danom prípade sa podľa názoru odvolacieho súdu jedná o tzv. „intenzívny exces z nutnej obrany“, nakoľko obrana obžalovaného bola celkom zjavne neprimeraná útoku zo strany poškodeného.

Krajský súd zdôrazňuje, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej prvej, skoršej, predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po uvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti.

Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa čiastočne správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody A. B.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv

a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatela môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie – bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Vzhľadom k veku a pomerom obžalovaného, ktorý uviedol, že nevlastní žiadny majetok, poberá len starobný dôchodok vo výške 430 eur mesačne a preto nie je v jeho možnostiach a schopnostiach popri náhrade škody uhradiť peňažný trest, súd uložil ako druh trestu trest odňatia slobody. Pre uloženie iného druhu trestu neboli splnené podmienky.

Krajský súd aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu. Krajský súd uzatvára, že uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého obžalovanému podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý. U obžalovaného bola zistená jedna prítťažujúca okolnosť v zmysle ustanovenia § 37 písm. h) Tr. zák., a to že obžalovaný spáchal viac trestných činov. V prípade obžalovaného sa trestná sadzba pohybovala v rozmedzí od 6 mesiacov až do 3 rokov, teda obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zároveň mu bola uložená skúšobná doba v najnižšom možnom trvaní. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, k osobe obžalovaného, k možnosti jeho nápravy, jeho pomerom, ale aj celkovým okolnostiam prípadu, dospel súd k záveru, že výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a možno ho podmiennečne uložiť.

Rovnako preskúmal nadriadený súd aj správnosť výroku rozsudku okresného súdu o náhrade škody a rovnako zistil, že aj tento výrok zodpovedá stavu veci a zákonu. Poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil riadne a včas, do skončenia skráteného vyšetrovania. Zotrval na ňom aj na hlavnom pojednávaní. Tento nárok predstavuje ujmu na zdraví poškodeného z titulu bolestného, ktorý bol objektívnym dôkazom – znaleckým posudkom stanovený vo výške 2 058,70 eur. Keďže súd uznal obžalovaného vinným z trestného činu ublíženia na zdraví, ktorým spôsobil poškodenému škodu (ujmu na zdraví), v rozsudku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť ju.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolačný súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

21 3To/6/2026

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.